

Arrest

nr. 146 478 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 16 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 16 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging

tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.11.2011 werd ingediend door:

M.A. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij samenwoont met haar vader de heer M.F. in het bezit van B-kaart. Dit element kan echter geen buitengewone omstandigheid vormen. De verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen behoeft enkel een tijdelijke scheiding. Ook de bewering dat zij volledig ten laste zou zijn van haar vader kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs hiervan kan voorleggen. Bovendien dienen wij te stellen dat betrokkene meerderjarig is en dat zij verondersteld wordt te kunnen voorzien in haar eigen levensonderhoud.

Betrokkene haalt verder nog aan dat zij alhier ook nog een legale broer heeft en verwijst naar art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw nl. dat zij alhier inspanningen zou hebben geleverd om zich te integreren, dat zij ondertussen vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat zij alhier bijzondere banden zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tot slot: wat de verwijzing naar haar moeder mevrouw H. betreft. Ook in haar dossier werd een onontvankelijke beslissing genomen".

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 (hierna: EVRM).

2.1.2. Verzoekster licht haar eerste middel als volgt toe:

"Dat, als gevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster van haar in België verblijvende naaste familieleden wordt gescheiden (cf. stukken 2 en 3). Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt : (...) Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel1. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een

democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Dat de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 16 augustus 2012, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu zij niet kan blijven bij haar ouder(s) en haar broer in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen”.

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat het bestuur in de bestreden beslissing duidelijk heeft gemotiveerd om welke reden de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM, en de aanwezigheid van de familieleden, in casu geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

2.1.4. Verzoekster lijkt volledig voorbij te gaan aan deze motieven waarbij -wat betreft verzoeksters familiale relaties- in essentie wordt gesteld dat (i) de verplichting om terug te keren om in het land van herkomst een aanvraag in te dienen slechts een tijdelijke scheiding is die geen breuk inhoudt van de familiale relaties en niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op dat familieleven, (ii) dat er geen bewijs voorligt van de afhankelijkheid van verzoekster ten aanzien van haar vader en (iii) dat ten aanzien van verzoeksters moeder ook een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat de belangenafweging waarvan sprake wel degelijk heeft plaatsgevonden. Door louter haar standpunt dat er wel degelijk een schending is van haar familieleven en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen te bevestigen toont zij op geen enkele wijze dat de verwerende partij niet deugdzaam zou hebben geoordeeld over de aangevoerde elementen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Immers, het EHRM oordeelde al dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

2.1.5. In zoverre verzoekster er in haar tweede middel op wijst dat niet is aangetoond dat het slechts om een tijdelijke verwijdering zal gaan, wijst de Raad erop dat *in casu* een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen disproportioneel is ten aanzien van een opgebouwd privé- en/of gezinsleven en of de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoekster ingeroepen gezins- of familieleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

2.1.6. Verder oordeelde het Hof ook reeds dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Aangezien verzoekster niet betwist dat zij ten tijde van haar aanvraag geen bewijs heeft voorgelegd van haar afhankelijkheid ten aanzien van haar vader, maakt zij niet aannemelijk dat de motivering dienaangaande niet correct zou zijn.

2.1.7. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede en laatste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”, meer bepaald de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder werpt zij een manifeste beoordelingsfout op.

2.2.2. Verzoekster licht het middel als volgt toe:

“Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de elementen van integratie, verzoekster geleverde inspanningen om zich te integreren in de Belgische samenleving, verzoeksters vloeiend spreken van de Nederlandse taal en verzoeksters in België wonende naaste familieleden (die toegelaten zijn tot verblijf in België) behoren tot de gegrondheidsfase en niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Overwegende dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de elementen betreffende de integratie ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de regularisatieaanvraag en dat deze enkel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag conform het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Dat de bestreden beslissing daarmee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2033 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekster de absolute noodzaak voelde om in België te blijven, gelet op haar voorbeeldige integratie, gelet op haar vloeiend spreken van de Nederlandse taal, gelet op haar samenwonen met haar naaste familieleden en gelet op haar toelating tot het starten van de opleiding “Master of Science in de tandheelkunde” aan de Katholieke Universiteit Leuven (cf. stuk4).

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld: “[...]Overwegende dat de “uitzonderlijke” omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen; Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, [...] “gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen”, beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling “Si j’étais un africain de l’Ouest” :geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project ‘Multi-Cité2004’ van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[...]” (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004);

Dat de bestreden beslissing voor verzoekster geenszins heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State. Dat verzoekster alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, dat verzoekster in België verblijft bij haar naaste familieleden en met hen een hecht gezin vormt en dat verzoekster is toegelaten voor de opleiding "Master of Science in de tandheelkunde" aan de Katholieke Universiteit Leuven en ook met deze opleiding zo vlug mogelijk wil starten. Dat verzoekster haar volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met haar in België wonende naaste familieleden en haar starten met de opleiding "Master of Science in de tandheelkunde" aan de Katholieke Universiteit Leuven (een knelpuntberoep in België !!!), geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn. Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekster dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst. Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht".

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.6. Het onderzoek naar de voormelde schendingen wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld

2.2.7. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van opthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)"

2.2.8. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *"buitengewone omstandigheden"* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.2.9. Bij de bespreking van het eerste middel kwam de aanwezigheid van verzoeksters familie als element van de aanvraag tot regularisatie reeds aan bod. Dienaangaande kan dan ook worden verwezen naar hetgeen daar werd geoordeeld.

2.2.10. Wat de overige elementen betreft die zouden wijzen op verzoeksters integratie, oordeelde de verwerende partij als volgt:

"De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw nl. dat zij alhier inspanningen zou hebben geleverd om zich te integreren, dat zij ondertussen vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat zij alhier bijzondere banden zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2.2.11. Dat niet werd gemotiveerd waarom deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zoals verzoekster wil laten geloven, kan dan ook niet worden gevolgd: de verwerende partij heeft er duidelijk op gewezen dat zij van oordeel is dat deze elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in de (ontvankelijkheids)fase niet worden behandeld.

2.2.12. Verzoekster verwijst naar en citeert uit rechtspraak van de Raad van State om aannemelijk te maken dat deze elementen wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, maar verliest daarbij uit het oog dat recenter de Raad van State oordeelde dat *"omstandigheden die louter betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele*

vrienden en kennissen”, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont met haar verwijzing naar de voormelde elementen uit haar aanvraag niet aan dat daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Waar zij verwijst naar de stukken die zij bij het verzoekschrift heeft gevoegd en die er blijk van geven dat zij wordt toegelaten tot de eerste master tandheelkunde, dient erop te worden gewezen dat deze dateren van na de bestreden beslissing. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich evenwel plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999), zodat deze stukken niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

2.2.13. In zoverre verzoekster er op wijst dat niet is aangetoond dat het slechts om een tijdelijke verwijdering zal gaan, wijst de Raad in eerste instantie op hetgeen reeds onder punt 2.1.5 werd gesteld. Het dient te worden benadrukt dat thans alleen wordt geoordeeld over de vraag of de verwerende partij op deugdzame wijze heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat niet vooruit kan worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder of de integratie van verzoekster een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt en dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen.

2.2.14. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet naar behoren werd gemotiveerd, dat er een manifeste beoordelingsfout aan de basis ligt dan wel dat met bepaalde stukken ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

2.2.15. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS